

ДОЦЕНТ
ЛЮБОМИР ДАВИДОВ
(1947 – 1998)

ЗА ЛЮБО — С УСМИВКА ПРЕЗ СЪЛЗИ

Същественото е как живееш, а не колко...
Сенека

Слушай сега една красива задача... — колко често чувахме тези думи от устата на Любомир Давидов ние, неговите приятели и колеги. Чуваха ги и учениците му (много от тях бивши и настоящи олимпийци). Тези думи спонтанно последвали дори първото му съкровено обяснение, което избраницата му приела като висша форма на признание.

Тънкото естетическо чувство на Любо се проявяваше с особена сила в подбора на задачи за подготовка на математическите таланти — там, където формулировката на условието и еlegantността на решението срещаха истински ценители. Но своя възторг от красотата на математиката той успяваше да предаде с невероятно майсторство и на по-малко изкушените.

През 1984 г. Любомир Давидов бе избран за член на редколегията на списание „Обучението по математика“ (предшественик на сп. „Математика и информатика“). Той пое рубриката *Конкурсни задачи за учителите* с голямо желание и чувство за отговорност. От контактите си с читателите на списанието той разбра, че учителите се нуждаят от повече и по-разнообразни задачи и не след дълго стана инициатор на още една рубрика *В помощ на учителите*. С тънкото си чувство към хубавата задача Любо направи популярни редица образци на математическото творчество на много наши и чуждестранни математици.

Приблизително оттогава датира и интересът му към конкурса *Пътнам*. Може би има нещо съдбовно в това, че последното, което той видя на компютърния екран, бе корицата на подготвяната за печат своя книга *Задачите от конкурса Пътнам*. В изготвянето ѝ Любомир Давидов беше вложил усърдие на колекционер-изследовател, висок професионализъм на експерт по математически състезания и технологични умения, които все още се срещат рядко сред представителите на чистата математика.

Любо беше истински джентълмен. Бих искал да науча нещо повече за семейния му произход — пише в съболезнователното си писмо Джордж Бержени, известен американски математик. Това навярно ще представлява интерес и за читателите на нашето списание.

Любомир Давидов е роден на 2 юни 1947 г. в София в семейството на видния столичен юрист Иван Давидов. Негов дядо (по майчина линия) е Георги Манев, професор по физика и основател на катедрата *Теоретична физика*, който е бил ректор на Софийския университет и министър на образованието. Именно той пръв въвел малкия си внук

в дебрите на математиката и физиката. От баща си пък Любо вероятно наследява изключителното си умение на разказвач.

Завършил висшето си образование по математика във Факултета по математика и информатика (ФМИ) на СУ „Св. Кл. Охридски“ през 1970 г., Любомир Давидов започва работа в Института по математика. През 1978 г. защитава кандидатска дисертация (д-р по математика) в Молдовската академия на науките. През 1986 г. е избран за доцент по алгебра във ФМИ, където работи до 1990 г. Оттогава е доцент към секция „Образование по математика и информатика“ на ИМИ, БАН. Големите му организаторски способности са оценени по достойнство и Любомир Давидов става председател на *Съюза на математиците в България* (1992–1993), а по-късно (1997) — заместник-директор на ИМИ на БАН.

Научните му интереси са основно в областта на алгебрата и по-специално — в структурната теория на асоциативните пръстени и алгебри.

От 1980 г. той започва да се занимава активно с проблемите на преподаването на математика в средното училище.

Макар че беше магьосник на преподаването с тебешир и черна дъска, Любо с ентузиазъм започна да изследва потенциала на новите информационни технологии за обогатяване на часовете по математика. Неговите широки интереси и познания го правеха незаменим съветник в заплетени ситуации от всякакъв род — от решаването на конкурсна или олимпийска задача до „преборването“ с нов софтуер или разясняването на теорията за изборните системи и механизми. Дейността му в разработването на учебни материали и методи за интегриране на информационните технологии в обучението по математика намери широко международно признание. През 1989 г. Любомир Давидов бе поканен да изнесе едномесечен цикъл лекции в Калифорнийския университет, а през учебната 1993–1994 г. той бе фулбрайтов стипендиант в Технологичния институт *Стивънс* в Ню Джързи, САЩ.

От 1989 до 1993 г. Любомир Давидов бе ръководител на българския отбор на международните олимпиади по математика и изигра съществена роля за успешното представяне на нашите ученици. Да припомним, че воденият от него български отбор зае третото място (след Китай и Германия) с 2 златни и 4 сребърни медала на Международната математическа олимпиада в Турция през 1993 г. Авторитетът му на човек с огромен принос в изграждане традициите на математически състезания се утвърди и по време на Втората международна конференция на Световната федерация по национални математически състезания (Правец, 1994), където бе един от главните организатори. По време на *Осмия световен конгрес по математическо образование ICME'8* (Севиля, 1996) Любомир Давидов бе избран за европейски регионален представител на Световната федерация по национални математически състезания. На последното издание на Международната математическа олимпиада (Аржентина, 1997 г.) той бе поканен от организаторите да ръководи координацията.

Със своите трудове (над 40 научни публикации и 25 книги), с прекрасните си лекции по линейна алгебра, висша алгебра, съвременен училищен курс по алгебра, а също така и спец-курсове, четени в Софийския университет, в Бургаския свободен университет и в Новия български университет, Любомир Давидов остави дълбока диря в българската математика и запали стотици млади хора с възторга си от красотата на тази наука.

Неговата всеотдайност, дълбоко вникване в проблемите, организаторски талант, аналитичен ум, душевен финес и чувство за хумор изпълват сърцата ни с благодарност за времето, прекарано с него.

ОТ РЕДАКЦИОННАТА КОЛЕГИЯ